
WEINER SENNYEY TIBOR
Versek a kisházból

XXIX.
Már csak Zsennye

MÁR CSAK néhány az égre éhesen táru-
ló
Kar maradt a lila égbolt leszakadó
Arca alatt elhagyott levelek és címzettek
Elmosódott helyeken és elfelejtett neveken
Meg egy családi fénykép rajta jegyzet:
„Sosem leszek már ilyen boldogtalan
Mint akkor voltam” és a képen bordó
Harap a sárba egy idős pár tapéta
Pirosan retkes homály valami lila
Démon vagy egy képre vetült kegyetlen
Angyal és az elaszott bogárka teteme
Tökéletesen rögzítve találtuk a halált
Démon mit elijeszt zümmögő bogár
Angyal kinek erjedése képpel foghatatlan
Ahogy pirosan-lilán állok az elmúláson
A sár öreg gyökérbe és sarumba harap
Ő haldoklik, én élek – mint most vagyok
Sosem leszek már ilyen boldogtalan
Ahogy erősen tisztán tavasszal állok
Elmosódott helyen és elfelejtett neven
Elszáradt levelek és széttört törzsek közt
A még élő ágak a lila ég arcát átkarolják
És indulnak a Földről az ezeréves fák

ZSENNYE, 2006. március 29.

XXX.
Eldőlt a taliga

ELDŐLT A TALIGA helyre kell rakni
Fél teste a sárban fekete kereke
A napsütésben izzadó virágágyásban
A szárítókötél sugárszínében
Felstrófolva oszlopon pihen
Feketerigó száll a rügyedző ágra
Fehér fény botlik az ablakpárkányra
Az ablak mögött a prizma én
A prizma mögött az ablak én
Melynek párkányáról fény ugrik
Nyomán rigó száll az ág dalt rügyedzik
A felstrófolta napsugarakat mindez
Kiengedi s a virágágyás szárad
A dübörgő napsütésben a test
Emelkedik de a kerék mozdulatlan
Helyre lett rakva az eldőlt taliga

szombat, 2006. április 1.

XXXI.
A fügefahimnuszod

Most nem írok verset A FÜGEFAHIMNUSZOD
A téli fagy emlékében bennem is elveszett
De a szemközti ház meggyfájára
Virágzást imádkozott a napsütés
És a kiskert nárciszai már felfakadtak
A fekete föld sárga sebeiként
A színek eltemetik a telet...
Most nem éneklek most nem festek
Látszatok-látszatába tükröt a tükörbe
Most nem írok most nem verselek
A kisház sarkain át ragyog a szépia fény
A fehér falak arany éleként
Ebben lélegzünk Lydia meg én
És szerelmet szuszognak a villanyégők
De a meggyfák virágzásában
A téli fagyból a Herceg itt maradt
S ha nem írok verset életre dermed

vasárnap, 2006. április 2.

XXXII.
Mit gondoltok

MIT GONDOLTOK ti a költőről – ez a csenevész gyerek
Mit gondoltok ti arról aki Lydia szoknyája alól
Szentelenül integet fél szárnyával csupán
Hiszen semmije sincs és semmit sem csinál
Városunkban több ilyen link alak lakik
Mit gondolsz a pihimadárról ha válladra száll
Csak le ne szarjon! – milyen kicsi – neki is van
Lyukas foga – biztos minden nő után megfordul
Hogy bírják ezt elviselni a családja a barátai?
Imádja saját hangját – ez Nárcisz lesz
Farkát markolászva nimfára ront – ez a Pán
Mindig hazudik és sosem mond igazat
Sosem hazudik és mindig igazat mond
A Pán patája dübörög és síp szól
Nárcisz hullámai terjednek az éteren át
A világon át ami gyűlöli és öli önmagát
Bacchánsnők tépik szét saját testüket
És a kiégett földekre az eső hullni kezd
A pihik összefognak szárny-a-szárnyhoz ér
Növényt állatot embert Földet mentenek
Ki munkával ki karddal ki képpel ki hanggal
Ki életét versbe csavart felsebzett dallal
Értsétek meg: nem mindegy mint pusztulunk
Ez a csenevész gyerek: költőként fog halni meg

hétfő, 2006. április 3.